

„A Szerelem 5 lépésben éppúgy kezdődik, ahogyan folytatódik...
Ötcsillagos olvasmány!”

– *Samantha Young, NYT bestsellerszerző*

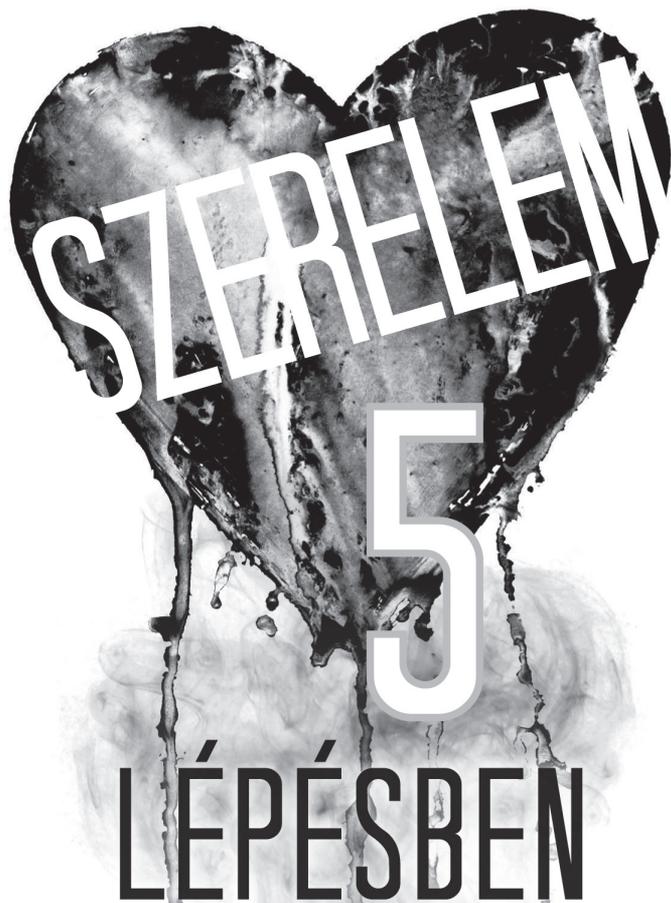
SZERLEM
5
LÉPÉSBEN

*finep
selection*

RACHEL HIGGINSON

USA TODAY ÉS NYT BESTSELLERLISTÁS SZERZŐ

RACHEL HIGGINSON

SZERHELEM
5
LÉPÉSBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

A gyász öt szakaszát a halál és a haldoklás Kübler-Ross-modellje alapján mintáztam.

Zachnek. Kérlek, ne halj meg!

Soha.

Prológus

– **HÁT ITT VAGY!** – pillantott fel rám Grady az ágyáról, és bár az ajka alig moccant, a szeme mosolygott.

– Szia! – köszöntem. Lejjebb tekerték a világítást az után, hogy a nővér utoljára ellenőrizte az értékeit, és ment a tévé, de lenémítva. – Hol vannak a kölykök? Tíz percre ugrottam el a büfébe.

Grady játékosan rám kacsintott.

– Anyám elvitte őket.

Egy kicsit megolvasztotta a szívemet ez a csibészes arckifejezés. Emiatt egyeztem bele az egyetem első évében, hogy randizok vele, és emiatt szerettem bele – ráadásul ezzel vett rá, hogy vállaljunk még egy fiút, pedig én megálltam volna Blake, Abby és Lucy után.

– Azt mondd? – kérdeztem.

Odasétáltam a kórházi ágyhoz, és leültem mellé. Azonnal utánam nyúlt, és erőteljesen magához húzott. A mellkasához kucorodtam, fejemet csontos vállára hajtottam. Épp elfértünk ketten a keskeny ágyon, csak az egyik lábam lógott le idétlenül. De nem bántam, mert tökéletesen éreztem magam, hogy ott fekhetek életem szerelme, a férjem mellett.

– Azt bizony – mormolta sokat sejtetően. – Tudod, mit jelent ez? Szabad kezével végigsimított a karomon, majd aljas módon a tenyerébe vette a mellemet.

– Ha nincsenek ott a gyerekek, a felnőttek is játszhatnak... – válaszolta meg a saját kérdését.

– Olyan rossz vagy! – csaptam rá, vagy legalábbis imitáltam a mozdulatot, ugyanis túlságosan rettegettem attól, hogy fájdalmat okozok neki.

– Istenem, az idejét sem tudom, mikor szexeltem utoljára – morogta, éreztem a szavai robajlását az oldalamon.

– Nekem mondd? – sóhajtottam. – El tudnám viselni, hogy alaposan, jó keményen...

– Elizabeth Carlson! – vágott a szavamba egy meglepett kacaj kíséretében. – Mikor lett ilyen mocskos a szád?

– Azt hittem, régóta tudod, Grady – flörtöltem tovább.

Eszemet sem tudom, mikor viccelődtünk már: jólesett incselkedni, felidézni, hogy nem csupán szeretjük egymást, hanem vonzódunk is a másikhöz.

Elégedetten felnyögött.

– Az biztos! Szerintem Lucy megfogadásának volt is némi köze a mocskos szádhoz.

Elpirultam. Még ennyi év után is pontosan tudta, mit mondjon.

– Lehetséges – ismertem el.

– Inkább nagyon is valószínű – kuncogott. A lehelete forrón végigsimított a fülemen.

Egy darabig néma csendben feküdtünk, élveztük, hogy egymáshoz érhetünk, és néztük a némán villódzó képernyőt. Tökéletes volt... Vagy legalábbis a lehető legtökéletesebb, ami az elmúlt időszakban megadatott.

– Táncoljunk, Lizzy! – suttogta Grady egy idő után.

Azt hittem, már elaludt. Nagyon megviselték a szervezetét a gyógyszerek, hol magánál volt, hol nem. Ami azt illeti, hónapok óta nem beszélt ilyen összefüggően.

– Legyen! – egyeztem bele. – Ez lesz az első, miután kijöttél. Megkérjük anyádat, hogy vigyázzon a gyerekekre, aztán először vacsorázni viszel a Pazio'sba, utána meg táncolni.

– Hm, jól hangzik – értett egyet. – Imádod a Pazio'st. Ha oda-viszlek, tuti jól alakul az éjszaka.

– Életem – doromboltam –, amint hazajössz, legalább egy hónapig, ha nem kettőig minden éjszaka jól alakul majd.

– Nem akarok várni. Elegem van a várakozásból. Táncoljunk most, Lizzy! – erősködött Grady, ezúttal komolyan.

– A ma reggeli kezelés után csoda, ha lábra tudsz állni. Most őszintén, hogy csillogtatod meg így a tánctehetségedet?

Nem igazán értettem, honnan jött ez a hirtelen jött táncolhatnék nála.

– Lizzy, beteg vagyok. Négy hónapja nem aludtam a saját ágyamban, a feleségemet ugyanennyi ideje nem láttam meztelenül, és elegem van abból, hogy csak fekszem itt. Táncolni akarok. Kérlek, kérlek, táncolj velem!

Először csak bólintottam, nem találtam a szavakat. Igaza volt. Gyűlöltem, hogy igaza van, azt pedig még inkább, hogy beteg.

– Jól van, Grady, táncoljunk! – suttogtam végül.

– Tudtam, hogy elérem, amit akarok – krákolta öntelten.

Lecsusszantam az ágyról, és a férjem felé fordultam, hogy segítsen neki talpra kecmeregni. Bronzszínű haja kihullott, kopasz feje sápadt színben játszott. Arca beesett, és kísértetiesen fehér volt, szeme alatt sötét karikák húzódtak, ajka kicserepesedett. Még mindig

ugyanolyan magas volt, mint korábban, ám férfias alkata és duzzadó izmai már a múlté lettek, kétségbeejtően lesaványodott, az erő elszivárgott belőle, a válla megrogyott a betegség súlya alatt.

Az egyetlen, ami ugyanolyan maradt, az a szeme: éppolyan smaragdzöldén csillogott, mint akkor, amikor tíz évvel ezelőtt beleszerettem. Még mindig tele volt étellel, pajkossággal, akkor is, amikor a teste már nem. A szemében továbbra is élet csillant, miközben a teste többi részét megviselte, hogy ezzel az ostoba betegséggel hadakozott.

– Mindig eléred, amit akarsz – morogtam, miközben felségítettem az ágyról.

– De csak ha rólad van szó – vágott vissza nyögdecselve, miután felállt. – És csak azért, mert szeretsz.

– Ez igaz – helyeseltem.

Grady a derekamra csúsztatta a kezét, és megszorított, hogy állva maradhasson.

A nyaka köré fontam a kezem, de nem nehezdedtem rá egy kicsit sem. Az infúzió és a gépek között manővereztünk, esetlenek voltunk, de azért megoldottuk.

– Mit hallgassunk? – kérdeztem, miközben előhúztam a mobilitomat, és elindítottam az iTunes.

– Tudod te, melyik szám legyen. Egyetlen dal szólhat csak, miközben táncolunk – emlékeztetett halovány mosollyal.

– Tényleg kanos lehetsz – nevettem fel. – Kezdesz átmenni hősszerelmesbe.

– Csak próbálom életben tartani a tüzet, cicám – húzott közelebb, én pedig visszatartottam a kicsordulással fenyegető könnyáradatot.

Elindítottam a *The Way You Look Tonight*-ot, Frank Sinatra előadásában, és lassan ide-oda ringatóztunk. Frank egy egész zenekar

kíséretében énekelte a lány, gyönyörű dalszöveget, és a zene összekeveredett az orvosi műszerek folyamatos csipogásával és zúgásával. Ez volt a mi számunk, erre táncoltunk először az esküvőnkön, ezt játszatta el Grady a Pazio's zenekarával minden évfordulónkon.

– Az a tűz nagyon is lobog – tájékoztattam komoran.

A vállának támasztottam a homlokomat, és beszívtam az illatát. Már nem olyan volt, mint régen, körbelengte a kemoterápiás gyógyszerek, a kórházi szappan és mosószer aromája, de azért mégiscsak éreztem rajta a természetes illatát. És bár alig hasonlított már arra a férfira, akibe visszavonhatatlanul beleszerettem, még mindig ugyanolyan érzés volt mellette, mint régen.

Még mindig az én Gradym volt.

– Lobog bizony – suttogetta. Éreztem, mennyire legyengül, mennyire kifárasztja a tánc, mégis tovább kapaszkodott belém, magához szorított. Amikor elértünk a kedvenc részemhez, lehajtotta a fejét, és Frankkel együtt, reszkető hangon suttogetta: – *There is nothing for me, but to love you. And the way you look tonight.*¹

Némán potyogtak a könnyeim, miközben olyan gondolatok ötlöttek fel bennem, amikkel még nem tudtam szembenézni, olyan félelmek, amiknek még a gondolata is rettegéssel töltött el. Grady az a férfi, akit minden egyes porcikámmal szerettem, az egyetlen férfi, akit valaha is szerettem. Az egyetlen, akit valaha *szeretni fogok*.

Még azelőtt beleszerettem, hogy elég idős lettem az alkoholvásárláshoz, aztán rávett, hogy menjek hozzá feleségül, pedig még be sem fejeztem az egyetemem. Egy évvel később teherbe ejtett, és addig meg sem állt, amíg négy kis vadóc körül nem vett bennünket, mind ugyanolyan vörös hajú és smaragdzöld szemű, mint ő. Biztatott, hogy

---

¹ Nincs más választásom, szeretnem kell téged. És ahogyan ma este festesz.

fejezzem be a tanulmányaimat, sőt, aztán még folytassam is, miközben állapotos voltam, szoptattam, majd ismét teherbe estem. Minden áldott este zokniban feküdt le, amit aztán éjszaka lerúgott a lábáról. Rettenetesen felhúzott, amikor rábukkantam az ágynemű között. Sosem találta a pénztárcáját, a kulcsát, amikor csak lehetett, megfedkezett a borotválkozásról.

Legtöbbször az agyamra ment.

De az enyém volt.

A férjem.

És megbetegedett.

– Őszintén szeretlek, Lizzy – mormolta a hajamba. – Mindig is szeretni foglak, akkor is, ha meghalok, és már nem leszek melletted.

– Ami még legalább ötven évig nem következik be – zokogtam fel.

Nem foglalkozott a válaszzal.

– Te is szeretsz, ugye?

– Igen, persze hogy szeretlek – suttogtam, pedig a torkomat szorongatták az érzelmek. – De hát ezt te is tudod.

– Lehet – felelte gyengéden. – De soha, soha nem hallhatom elégszer.

Beleszipogtam a kórházi hálóruhájába, elkenődött rajta a szempillafesték és a szemceruza.

– Akkor jó, mert még nagyon sokáig hallgatni fogod.

Nem felelt, csak tovább ringatóztunk, amíg véget nem ért a dal. Megkért, hogy játsszam le újra, és megtettem, még háromszor. A negyedik alkalom végére már túl fáradt volt ahhoz, hogy egyedül állva maradjon. Visszafektettem az ágyra, és segítettem neki a helyére igazítani az infúziót meg a gépet, hogy ne zavarja, aztán betakargattam jéghideg lábujjait.

Lehunyta a szemét, és ismét azt hittem, hogy elaludt, úgyhogy lehajoltam, hogy csókot leheljek a homlokára. Megmozdult az érintésemre,

és a tenyerébe vette az arcomat, azzal a kezével, amelyikbe nem szúr-
tak tűt. Belefeledkeztem abba a végtelenül zöld szempárba, és újból
beleszerettem.

Ennyire egyszerű volt az egész.

Mindig ilyen egyszerűen el tudta élni, hogy beleszeressek.

– Te vagy a legcsodálatosabb, ami valaha is történt velem, Lizzy
– szólalt meg reszkető, karcos hangon, és egy könnycsepp buggyant
ki a szeme sarkából.

Megremegett az állam ennek hallatán, ugyanis tudtam, mit csinál,
és gyűlöltem, minden egyes pillanatát gyűlöltem. A fejemet ráztam,
próbáltam megállítani, de végig a szemembe nézett, és nem hallga-
tott el.

– Pedig így van. Csodássá varázsoltad az életemet, megérte élni.
Az irántad érzett szerelmem mélyebb, mint amit bármelyik férfi
valaha érzett. Nem tudtam, hogy létezik ilyen boldogság, Liz, és
neked köszönhetem, hogy átélhettem. Hálásabb nem is lehetnék az
együtt töltött időnkért. Nem lehetek elég hálás érted.

– Ó, Grady, kérlek!

– Lizzy – ejtette ki a nevemet a lehető legkomolyabban, úgy, aho-
gyan csak akkor beszélt velem, amikor kimerítettem a hitelkere-
tünket. – Bármilyen történet is, bármilyen történet is velem, szeretném, ha
másokkal is megosztanád ezt a csodát.

Kinyitottam a számat, hogy a lehető leghevesebben tiltakozzam
minden egyes szava ellen, de hideg ujját az ajkamhoz érintve elhall-
gattatott.

– Nem azt mondtam, hogy menj hozzá az első emberhez, akit
meglátsz. A fenébe is, még csak nem is egy másik férfiról beszélek.
De nem akarom, hogy a benned égő tűz velem együtt kihunyjon.
Nem akarom, hogy elfelejtsd, milyen boldoggá tudsz tenni másokat,

csak azért, mert te épp nem vagy boldog. Ha én nem leszek, Lizzy, te akkor is élj tovább! Ígérd meg nekem!

De erre csak a fejemet ráztam.

– Nem.

Ezt nem voltam hajlandó megígérni neki. Képtelen voltam rá. És nem igazságos, hogy ilyesmit kérjen tőlem.

– Kérlek, egyetlenem, a kedvemért!

Sokatmondó, zöld tekintete csillogni kezdett az érzelmektől, és láttam rajta, milyen fájdalmas ilyesmire kérnie. Ő sem akarta ezt jobban, mint én.

Végül, miközben szipogva visszatartottam a könnyek áradatát, bólintottam.

– Jól van – suttogtam. – Megígérem.

Ekkor őszinte mosoly ült ki az arcára. Hüvelykujjával az államat simogatta.

– Mondd még egyszer, hogy szeretsz!

– Szeretlek, Grady – mormoltam a tenyerébe hajolva, kiélvezve minden egyes pillanatot, amit vele tölthetek.

– Én pedig örökké szeretni foglak téged, Lizzy.

Végül lehunyta a szemét, a keze pedig visszahanyatlott maga mellé. Az életjelei ugyanolyanok maradtak, ezért tudtam, hogy csak elaludt. Bemásztam mellé az ágyba, gyengéden odébb csúsztattam, hogy az oldalamon fekvé elférjek a karjában, és a mellkasára raktam a kezemet. Gyakran tettem így, szerettem érezni a tenyerem alatt lüktető szívét. Túl sokszor megállt már ahhoz, hogy bízhasak benne. A férjem már jó ideje nagyon beteg volt.

Az az este viszont valahogy más volt. Aznap Grady magánál volt, összefüggően beszélt, még ahhoz is volt ereje, hogy felálljon, és táncoljon

velem, hogy elmondja, szeret engem. Azon az estén minden jóra fordulhatott volna.

Csakhogy nem fordult, ugyanis néhány órával később Grady szíve felnőtt élete során harmadjára is megállt, és ezúttal nem indult újra.

ELSŐ SZAKASZ

TAGADÁS

NEM MINDEN TÖRTÉNET ÉR BOLDOG VÉGET. Vannak, amiknek csak az eleje boldog.

Mint az én történetemnek. Megtaláltam a lelki társamat, beleszerettem, és boldogan éltünk, amíg...

Ez a történet nem arról szól, hogyan szerettem bele valakibe.

Ez a történet arról szól, hogyan tanultam meg ismét élni, miután a szerelem elhagyott.

A kutatások szerint a gyásznak öt szakasza van. Nem tudom, mit jelent ez rám nézve, tekintve, hogy én, ahogyan azt kell, megragadtam az első szakasznál.

A tagadásnál.

Pontosan tudtam, hogy még mindig az első szakaszban vagyok.

Tudtam, mert minden egyes alkalommal, amikor elindultam valahova a házban, végül céltalanul bolyongtam, és Gradyt kerestem.

Még mindig felkaptam a telefont, hogy lássam, írt vagy hívott-e a nap folyamán. Őt kerestem a tömegben, szerettem volna felhívni a boltból, hogy szüksége van-e valamire, és éjszaka érte nyúltam.

A gyázmunka utolsó szakasza, az elfogadás, határozottan messze állt tőlem, soha el nem érhető távolságban, és gyakran vágyakozva gondoltam rá. Miért? Mert a tagadás *kibaszott szar* volt, és *minden-nél* jobban fájt, amikor rádöbbszem, hogy nincs otthon, nem fog hívni, nem ott van, ahol akarom, hogy legyen, nincs szüksége semmire a boltból, és soha többé nem fog mellettem feküdni az ágyban. Újult erővel, fojtogatóan söpört végig rajtam a veszteség elviselhetetlen fájdalma, és kénytelen voltam újra és újra végigélni, hogy a férjem már nincs többé.

A tagadás *borzalmas* volt.

Csakhogy ott tartottam. Tagadásban éltem.

Első fejezet

Fél évvel Grady halála után

VISSZAFÉSZKELTEM MAGAM AZ ÖLELÉSÉBE, ő pedig szorosan magához vont. Borostás arcát a nyakamba nyomta, én pedig elégedetten felsóhajtottam. Tökéletesen illettünk egymáshoz, de hát ez mindig is így volt – ő volt a nagy kifli, én meg a kis kifli.

– Te vagy a soros – morogta a nyakamba, azon a mély, ébredés utáni hangján, amit mindig is imádtam.

– Ne már! – tiltakoztam fél szívvel. – Mindig én vagyok a soros...

– De neked olyan jól megy! – ugratott.

Felkuncogtam.

– A rengeteg szuperképességem egyike, hogy müzlit öntök a tálba, gyümölcslet a pohárba. Akár saját tévéműsorom is lehetne.

Felnevetett mögöttem, beleremegett a mellkasa. Nekitoltam a hátamat, imádtam, ahogyan kemény, izmos mellkasa nekem nyomódott. Reggelenként mindig olyan forró volt, szinte sugárzott belőle a meleg.

Birtokló mozdulattal a hasamra tette a kezét, és puszit nyomott a fülem alá. Éreztem az ajkát a hajamon keresztül, és a leheletét, ami nem volt annyira kellemes rögtön ébredés után, de mégiscsak Grady volt, ismerős és megszokott.

– Talán összehozhatnánk egy új lurkót. Mit gondolsz?

Körkörös mozdulatokkal simogatta a hasamat, és éreztem, milyen boldogsággal tölti el a gondolat.

– Grady, már van három – emlékeztettem nevetve. – Ha még egyet vállalunk, furának fognak tartani minket.

– Dehogy fognak! – nyugtatgatott. – Lehet, hogy megfogalmazódik bennük, milyen termékeny vagy, de furának biztos nem gondolnak majd.

Nevetve felhorkantam.

– Már most is furának tartanak!

– Ez esetben isten ments, hogy csalódást okozzunk! – mormolta.

A keze végigsiklott a mellkasomon, és a mellemen kötött ki, amit aztán megszorított.

– Teljesen odáig vagy a mellemért – vigyorogtam.

– Határozottan – vágta rá, miközben tovább tapogatózott. – Mi lesz, Lizzy? Megajándékozol még egy kisbabával?

Már kezdtem belemerülni abba, ahogyan hozzám ért, annyi gyengédséggel simogatózott, hogy úgy éreztem, mindjárt felrobbanok.

– Gondolkozom rajta – adtam be végül a derekamat, pontosan tudva, hogy úgymint eléri, amit akar. Mindig engedtem neki.

– Amíg gondolkozol rajta, talán gyakorolhatnánk. Mármint, nem sültetünk fel, amikor komolyra fordul a helyzet.

Grady végigsókolta a nyakamat, én pedig a beleegyezésem jeléül felnyögtem.

Hátrafordultam, hogy megcsókoljam.

Csak hogy Grady nem volt ott.

Nagy lendülettel felemeltem a karomat, ami végül a hideg, üres matracon puffant.

Kinyitottam a szememet, és a fejem fölött lassan köröző ventilátort bámultam a plafonon.

A kora reggeli napfény bekúszott a leengedett redőny résein, engem pedig néma zokogás rázott.

Gyűlöltem így felébredni: azt képzelve, ott van mellettem, még mindig támogat, szeret és megölel. És sajnos gyakrabban ébredtem így, mint másképp.

A kiújuló fájdalom vasmarokkal szorította a szívemet, és azt hittem, ott helyben belehalok a kínba. Az állam remegett, szipogtam, és kétségbeesetten igyekeztem legyűrni az érzelmeimet. Csakhogy túl soknak bizonyult a fájdalom, túlságosan felemésztett.

– Anya! – kiáltott fel Blake a konyhában, kiragadva a békés gyász-
ból. – Anyaaa!

Kétségbeesett kiáltás volt, úgyhogy azonnal kiugrottam az ágyból, és már rohantam is lefelé a lépcsőn. Útközben felkaptam a selyempongyolámat, és magamra húzva elfedtem a fekete kombinét és a skót kockás pizsamanadrágot. Amikor a gyerekek kisebbek voltak, nem foglalkoztam ilyesmivel, de Blake már nyolcéves, és elég borzalmat élt át az utóbbi időben. Határozottan nem tetézem a bajt azzal, hogy melltartó nélkül flangálok kora reggel.

Továbbra is kiabált, miközben a könnyeimet törölgetve berontottam a konyhába. Blake az ablakfülkénél állt, rettegve bámult kifelé.

– Anya, Abby úszni ment – magyarázta hadarva.

Összeszorult a gyomrom, és tágra nyílt szemmel igyekeztem értelmezni a szavait.

– Mi az, hogy Abby *úszni ment*? – ismételtem kissé elfúló hangon.

– Oda – mutatott Blake a szomszédunk kertjébe remegő ujjal.

Szememmel követtem a kinyújtott kezét, és a magasan fekvő konyhából láttam, hogy a szomszéd medencéje tele van vízzel, a hatéves lányom pedig úgy úszik egyik végéből a másikba, mintha minden reggel ezt csinálná.

– Mi a f... – bukott ki belőlem, ám még épp időben elharaptam a mondatot.

Lepillantottam Blake-re, aki most még döböntebben pislogott, mint amikor a húgát figyelte. A másodperc egyetlen törtrészig néztem még a lányomat, aztán futólépésben a bejárati ajtó felé indultam.

– Figyelj a kicsikre! – kiáltottam hátra Blake-nek, miközben felrántottam a súlyos piros ajtót.

Kora reggel volt vidéken, Connecticutban. A fű még mindig zöldelt, és bár a reggelek ilyenkor már ködösek, nagyrészt azért meleggek is. A szomszéd ház majd' egy éve üresen állt. A tulajdonos túl sokat kért érte ilyen gazdasági helyzetben, de megértettem az okát. Gyönyörű volt, letisztult és modern a krémszínű stukkózással és a dekoratív fekete zsalugáterrel. A hatalmas elülső kert óriási tölgyfái nemcsak árnyékot vetettek, hanem karakteressé is varázsták a házat, a hátul lévő sülyesztett medence pedig mindig is nyálcsorgatást váltott ki a gyerekeimből.

Végigrohantam a kerten, és berontottam az új szomszéd telkére. Észre sem vettem, hogy eladták a házat, de ez nem olyan nagy csoda, hiszen az utóbbi időben sok mindenre nem figyeltem fel. Mintha rémlett volna, hogy láttam egy költöztetőcég teherautóját a hosszú feljárón.

Bizonyára nyitva maradt a hátsó kertkapu. Bár Abby már négyévesen autodidakta módon megtanult úszni – amitől természetesen jó néhány ősz hajszállal gazdagodtam –, az biztos, hogy nem érte volna el a kallantyút a magas, fehér kerítés tetején.

Befordultam a sarkon, és félig vetődtem, félig pedig rohantam a medence széléhez. A murva belevájt meztelen talpamba. Nyugtásképp mély levegőt vettem, majd arra ösztökéltem pánikban úszó elmémet, hogy állapítsa meg, lélegzik-e még Abby.

Lélegzett, és boldogan úszkált körbe-körbe *a mély részen*.

A félelem és a rettegés szinte azonnal vak dühbe csapott át, és a földre hajítottam a selyempongyolát, miközben még egy lépéssel közelebb léptem a medence széléhez.

– Abigail Elizabeth, ebben a szent pillanatban kijössz onnan! – üvöltöttem olyan hangosan, hogy az egész környék tőlem visszhangzott.

A lányom kidugta a fejét a vízből, kiöltötte rám a nyelvét, majd visszatért az úszkáláshoz. *Az elkényeztetett kis taknyos!*

– Abigail, *nem* viccelek! – ordítottam ismét. Továbbra is magáról tett rám. – Abby, ha be kell mennem érted, töredelmesen megbánod, hogy megszületté!

Kidugta a fejét a vízből, és zavartan rám pillantott. Összevonta világosbarna szemöldökét, épp úgy, ahogyan korábban az apja tette; aprócska, szeplős orrát értetlenül ráncolta. Volt annyi sütnivalóm meg élettapasztalatom, hogy tudjam, nem a fenyegetőzés miatt hajlik az engedelmességre.

– Anyuci! – szólalt meg, miközben valahogy képes volt fenntartani aprócska testét a vörös pöttyös bikiniben, amit a húgom vett neki múlt nyáron a Gapben. Már túl kicsi volt rá, amitől csak még jobban feldühödtem. – Mit jelent az, hogy *töredelmesen*?

– Azt jelenti, hogy életed következő két évében nem lesz sem iPad, sem Leapster, sem Wii – fenyegetőztem. – Most pedig kifelé a medencéből, de azonnal, mielőtt én magam hozlak ki!

Válaszképp kuncogott egy sort, ugyanis egyetlen pillanatra sem vett komolyan, majd folytatta a játszadozást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A fenébe már, Abigail! – morogtam halkán, pedig a legkevésbé sem lepett meg a viselkedése.

Születésétől fogva kalandvágyó típus volt. Amióta megtanult járni, mindig felmászott a lehető legmagasabbra, bizonytalan tartással himbálózott a faágakon, a csillárokon és a szupermarketek magasabb polcain. Igazi vadócként viselkedett, és néha imádtam, hogy az egész világot a játszóterének tekinti, viszont máskor, az ehhez hasonló alkalmakkor, az anyai ösztöneim kétségbeesetten visítottak, hogy veszélyben van, és lepergett előttem rövidke, csínytevésekkel teli élete.

Az utóbbi időben egyre gyakrabban előfordult az ilyesmi. Próbára tette a türelmemet, és megkísérelt átlépni minden vonalat, amit csak meghúztam körülötte. Grady halála előtt is szertelen volt, most viszont teljesen elvadult. És fogalmam sem volt, mit tehetnék ellene.

Ötletem sem volt, hogyan szelídítsem meg az irányíthatatlanná vált lányomat, és hogyan legyen egyszerre mindkét szülője a kislánynak, akinek olyan kétségbeesetten hiányzott az apukája.

A dühömré koncentráltam, és a lelkem legmélyén tátongó űrbe számúztam ezeket a tragikus gondolatokat. Hiszen dühös vagyok, nincs nekem időm arra, hogy kora reggel ezzel foglalkozzak, arról nem is beszélve, hogy nyilván el fogunk késni a suliból – már megint.

Lehúztam a pizsamanadrágomat, azt remélve, hogy bárki költözött is a házba – már ha egyáltalán figyelemmel követte a kinti eseményeket –, jobban érdekli majd a fulladás szélén álló kislány, mint az, hogy kivillantom a fekete bugyimat, miközben ő a reggeli kávéját szűröcsölgeti. Miután elszórtam még néhány válogatott szitokszót, belevettem magam a melegnek alig mondható vízbe a második szülöttem után.